

Arrest

nr. 110 424 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2013 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Telly MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster dient op 24 januari 2013 een asielaanvraag in.

Op 13 februari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw administratief dossier blijkt dat u een Roma bent afkomstig uit Skopje en dat u Macedonisch staatsburger bent. Uit uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 januari 2013 blijkt dat uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze die door uw vader A.V. (O.V. xxx) terzake werden uiteengezet tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal. In 2010 nam de politie uw goederen op de markt in beslag. Toen u deze goederen trachtte terug te nemen, werd u door de politie beledigd. Vervolgens werd uw vader kwaad en begon hij met de politie te vechten. Voorts verklaarde u dat uw vader lid is van de politieke partij DSR (Democratic Forces of the Roma). U vreest voor zijn veiligheid tijdens de regionale verkiezingen in maart 2013. Als laatste verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder, A. A. (O.V. 7.646.598) aan een hersentumor lijdt en dat er in Macedonië geen dokters zijn die haar kunnen helpen. Volgens dezelfde verklaringen verliet u, samen met uw vader en moeder, in januari 2013 jullie land van herkomst. Jullie vroegen op 24 januari 2013 asiel aan in België. U legde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de nationale paspoorten van u en uw zoon M. neer (beiden uitgereikt op 3 mei 2011).

B. Motivering

Uit de elementen aanwezig in uw administratieve dossier blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven welke aangehaald werden door uw vader A.V. (O.V. xxx). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land, zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. U stelt bij een terug keer naar Macedonië tijdens de komende regionale verkiezingen in maart 2013 problemen te zullen kennen met leden van de VMRO, waardoor u mogelijks uw eerder opgelopen voorwaardelijke straf effectief zou moeten uitzitten (CGVS, p.8-10). Ik stel echter vast dat uw vrees voor eventuele problemen met de VMRO tijdens deze komende verkiezingen louter op hypothesen en speculaties is gebaseerd. U gaat ervan uit dat de VMRO de komende stembusgang wil manipuleren, waardoor u mogelijks in een gevecht verwikkeld zou raken (CGVS, p.8-9). U stelt immers dat vroegere verkiezingen ook werden gemanipuleerd. U kon echter geen concrete aanwijzingen geven dat de verkiezingen van maart 2013 ook zouden gemanipuleerd worden (CGVS, p.9). Bovendien geldt in Macedonië geen stemplicht maar stemrecht, waardoor u geen enkele verplichting kent om zich tijdens de komende verkiezingen naar de stembussen te begeven. Dat uw partijvoorzitter u echter heeft gevraagd om tijdens deze verkiezingen als bijzitter op te treden doet hier niets terzake. U stelde immers dat u dit evengoed weigeren kon (CGVS, p.9). Het feit dat u na het plegen van een misdrijf uw voorwaardelijke gevangenisstraf effectief zou moeten uitzitten, valt bovendien binnen het normale verloop van een gerechtelijke procedure en valt geenszins gelijk te stellen met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met reële schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen welke u tijdens de regionale verkiezingen van 2007 met leden van de VMRO kende (zij vroegen om zich bij hen aan te sluiten en staken vervolgens uw woning in brand) (CGVS, p.11-12) dien ik vast te stellen dat u hiervan niet het minste begin van bewijs neerlegde. Noch van uw klachten bij politie, noch van het feit dat u een advocaat onder de arm nam, legde u enig stuk voor. Ter

staving van uw problemen legde u een attest dd. 6 mei 2008 van de brandweer neer. Dit attest laat echter niet toe te achterhalen of er al dan niet sprake is van (opzettelijke) brandstichting, noch wat de eventuele achterliggende motieven zouden zijn in geval van opzettelijke brandstichting. Voorts blijkt uit dit attest dat uw woning op 27 april 2008 vuur vatte en dus niet in het jaar 2007 zoals u zelf beweerde (CGVS, p.11). Wat het vonnis dd. 7 november 2011 van de rechtbank van Skopje betreft dien ik vast te stellen dat uw verklaringen omtrent de inhoud hiervan zoals afgelegd voor het Commissariaat-generaal helemaal niet overeenkomen met de werkelijke inhoud van dit vonnis. U verklaarde immers dat hierin de datum van bovenstaande brand wordt beschreven terwijl dit document handelt omtrent een minnelijke schikking die werd getroffen tussen uw gezin en de heer F. F. nadat hij uw zoon 1000 euro had geleend aan een woekerrente. Tot slot voeg ik hier nog aan toe dat het hoogst opmerkelijk is dat ondanks de door u beweerde problemen met de VMRO, u niet eens wist waarvoor deze partij staat, noch wat de volledige naam van deze partij is (CGVS, p.8).

Hoe dan ook, u heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor bovenstaande problemen met leden van de VMRO geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Integendeel. U verklaarde dat u zich voor bovenstaande problemen tot twee maal toe naar de politie kon wenden waarbij zij uw verklaringen noteerden, een proces-verbaal opstelden en een onderzoek (waarbij oa I. gehoord zou worden) opstartten dat nog steeds loopt (CGVS, p.13-14). Ook toen u zich een derde maal tot de politie wendde om zich te informeren naar de stand van zaken werd er u gezegd dat het onderzoek nog lopende is. Rekening houdend met bovenstaande en gelet op het feit dat het onderzoek naar de brand en de rol van I. en/of leden van de VMRO nog niet is afgerond te wijten kan zijn aan tal van factoren, kan er dan ook niet zonder meer besloten worden tot een onwil van de kant van de Macedonische autoriteiten om u hulp of bescherming te bieden.

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt eveneens dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Macedonische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Macedonische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat in Macedonië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U stelt in april 2010 tijdens een politiegehoor geslagen te zijn geweest door twee agenten. U diende hiertegen echter nergens klacht in (CGVS, p.20). Uw verklaring dat u geen klacht heeft ingediend tegen de agenten die hebben geslagen daar de hiervoor voorziene instituties en organisaties niet functioneren (CGVS, p.20) kan in het licht van bovenstaande informatie dan ook niet worden weerhouden. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van deze feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden wanneer alle in uw land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Uw arrestatie en veroordeling tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van drie jaar en zes maanden nadat u op 16 april 2010 een politieman die jullie illegale koopwaar afnam sloeg (CGVS, p.19) past binnen de normale gang van zaken na het plegen van strafbare feiten en kan geenszins gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de discriminatie waarvan u en uw gezin het slachtoffer werden dient vooreerst verwezen te worden naar informatie betreffende de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw bewering dat uw kinderen Di. en Da. op school werden gediscrimineerd omdat in hun klas enkel kinderen van Roma origine zaten (CGVS, p.18-19), stel ik echter vast dat de directeur u zei dat deze maatregel werd getroffen in het voordeel van uw kinderen daar zij het Macedonisch onvoldoende machtig waren (CGVS, p.19). Hierdoor kan bovenstaande geenszins als zijnde discriminatie worden beschouwd. Integendeel, u verklaarde immers zelf dat uw kinderen goede punten op school behaalden en dat uw kinderen niet van school wilden veranderen, ook niet toen u hen dat voorstelde (CGVS, p.18).

Aangaande uw bewering dat uw echtgenote gediscrimineerd werd op vlak van gezondheidszorg dient echter op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde medische stukken te worden vastgesteld dat zowel u als uw echtgenote toegang hadden tot de gezondheidszorg in Macedonië. U verklaarde immers dat u sinds het ontstaan van uw medische problemen tot aan uw vertrek in België naar een dokter kon gaan dewelke u steeds medicatie voorschreef (CGVS, p.21). Ook uw echtgenote kon voor haar tumor bij de dokter op controle waarna zij werd geopereerd, een medicamenteuze behandeling genoot en chemotherapie voorgeschreven kreeg (CGVS, p.15-17). Uit niets blijkt dat jullie bij een terugkeer naar Macedonië niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de plaatselijke medische diensten. Ik verwijs hierbij tevens naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de Macedonische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion maatregelen neemt om de toegang van Roma tot de gezondheidszorg te bevorderen. Zo organiseerde het Ministerie voor Gezondheid, in samenwerking met publieke gezondheidsinstellingen en ter uitvoering van haar programma "Gezondheid voor Iedereen", mobiele medische centra in gebieden waar vooral Roma wonen. Roma-patiënten kunnen bij deze mobiele centra terecht voor een medisch onderzoek.

U verklaarde weliswaar dat de behandelende arts 500 euro smeergeld vroeg alvorens uw echtgenote kon worden geopereerd en dat u zich hierdoor gediscrimineerd voelt (CGVS, p.16). U heeft echter niet

aannemelijk gemaakt dat u of uw echtgenote voor dit gegeven geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Jullie lieten immers na aangifte te doen bij de politie (of enig andere organisatie) toen er jullie om smeergeld werd gevraagd (CGVS, p.17). Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dat jullie de politie van bovenstaande niet op de hoogte brachten daar uw echtgenote een operatie nodig had (CGVS, p.16) kan geenszins worden weerhouden als rechtvaardiging van uw nalaten terzake. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Tot slot wat uw gezondheidsproblemen en de gezondheidsproblemen van uw echtgenote betreft dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan de identiteit en nationaliteit van zowel u, uw echtgenote als uw kinderen wordt immers geenszins getwijfeld. Dat u voor het toebrengen van ernstige verwondingen aan een ambtenaar in functie door de rechtbank van Skopje werd veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van drie jaar en zes maanden wordt evenmin in vraag gesteld. Ook uw lidmaatschap bij de DSR staat niet ter discussie. Aangaande de cd-rom waarop volgens u beelden te zien zijn van een demonstratie die werd gehouden nadat de politie op de markt illegale goederen in beslag nam dien ik vast te stellen dat u hierop niet te zien bent (CGVS, p.7). Dergelijke algemene beelden laten niet toe voor u een persoonlijk risico op vervolging in Vluchtelingrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen”.

Ik stel tevens vast dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 28 januari 2013 verklaarde dat u verder geen bijkomende problemen heeft gekend, noch met medeburgers, noch met de Macedonische autoriteiten (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.8). Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

De paspoorten van u en uw zoon zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Zij betreffen enkel jullie identiteit en nationaliteit, dewelke geenszins ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de rechtsmacht

In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vraagt de verzoekster onder meer om haar “in hoofdorde te erkennen als vluchteling. In ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming te willen toekennen aan verzoekster. In de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS”.

Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens

overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Daar de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, staat hiertegen enkel een annulatieberoep open en treedt de Raad in voorliggend geschil op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen in de zin van artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet en aan de verzoeker de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin is de Raad bevoegd om de bestreden beslissing te vernietigen in toepassing van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, zodat hij het dossier niet terug kan sturen naar het Commissariaat-generaal voor een verder onderzoek.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekster geeft uitdrukkelijk aan dat zij het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar vader overneemt. Vervolgens citeert zij het genoemde middel integraal:

"Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is dat verzoekers land van herkomst, met name Macedonië, als veilig wordt beschouwd.

*Artikel 57/6/1 eerste lid*van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.*

Dat het Commissariaat-Generaal stelt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het CGVS bepaalt : "Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst."

Het dient benadrukt te worden dat deze recente wetswijziging enorm veel vragen oproept.

Eerstens dient benadrukt te worden dat artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet al manifest strijdig is met artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, dat bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag zullen toegepast worden op vluchtelingen zonder onderscheid naar ras, godsdienst of land van herkomst.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat eveneens de Raad van State, afdeling wetgeving, geen toetsing heeft kunnen/mogen doorvoeren van dit artikel jegens hogere wettelijke bepalingen, daar de hoogdringendheid werd gevraagd door enkele parlementariërs.

Eveneens dient gesteld te worden dat de Europese Unie nooit in staat is geweest om een eenvormige lijst van veilige landen op te stellen. De zogenaamde 'veilige landen van herkomst' betreffen inderdaad landen waarvoor de Europese Unie de visumplicht heeft afgeschaft. Aan die afschaffing zijn een aantal

voorwaarden verbonden waaronder de strijd tegen criminaliteit en terrorisme en de bescherming van minderheden.

Er wordt echter vastgesteld dat vandaag de dag een aantal asielaanvragen uit visumvrije landen wordt goedgekeurd. Dat het CGVS bij de behandeling van de dossiers immers vaststelt dat deze personen gevaar lopen en recht hebben op het vluchtelingenstatuut. Dit geeft alleszins aan dat de visumvrije landen geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen. Het statuut van visumvrij land geldt enkel als een aanmoediging en beloning voor de geleverde inspanningen op het vlak van veiligheid en bescherming. De gelijkschakeling van de visumvrije landen met de veilige landen roept dan ook op tot ongerustheid.

Dat de betrokken personen dan ook recht dienen te hebben op een daadwerkelijke rechtsbescherming, terwijl dat, in casu, met een (enige) rechtsinstantie, waarbij enkel een beroep tot nietigverklaring en schorsing kan ingediend worden, en waarbij de betrokken personen geen recht hebben op opvang, niet zo is.

In casu dient eerstens de vraag gesteld te worden aangaande de veiligheidssituatie in Macedonië.

Dat uit de informatie van het CGVS zelf blijkt als volgt:

“In de hele Balkanregio hebben de Roma te maken met een jarenlange geschiedenis van discriminatie. Hoewel de Macedonische overheid zich nooit heeft ingelaten met een actief repressiebeleid van Roma resulteren diepgewortelde negatieve attitudes ook in de Macedonische maatschappij nog steeds in sociale, economische en politieke uitsluiting voor de Roma. Het maandelijks rapport voor de romarechten in Macedonië maakte eind 2010 bijvoorbeeld nog melding van huisvestings-, gezondheids-, en werkloosheidsproblemen. De Roma zijn ook nog steeds ondervertegenwoordigd in de nationale en lokale administratie.

Ook volgens een recent rapport van de Europese Commissie zijn de Roma nog steeds de meest benadeelde etnische groep in Macedonië. Er kan op het gebied van levensomstandigheden, toegang tot documenten, onderwijs, sociale bescherming, gezondheidszorg en tewerkstelling geen enkele vooruitgang genoteerd worden. Roma kennen de hoogste werkloosheidscijfers (73%) en de laagste inkomens (63% leeft onder de armoedegrens). Het aantal Roma-kinderen dat school loopt is bijzonder laag. Roma-kinderen worden op school afgescheiden van de andere kinderen. Ze worden zelfs nog steeds naar scholen voor mentaal gehandicapten gestuurd. Een hoog aantal kinderen valt echter uit de boot en komt op straat terecht. Hoewel de officiële kanalen geen melding maken van politiegeweld gepleegd op Roma, zouden Roma hiervan toch onevenredig veel het slachtoffer zijn. Slachtoffers zouden weigerachtig staan t.o.v. het neerleggen van klachten.”

Het dient benadrukt te worden dat de verklaringen van verzoeker volledig in overeenstemming zijn met deze informatie van het CGVS zelf.

Het is dan ook manifest vreemd dat het CGVS, in de bestreden beslissing stelt:

- hoe dan ook, u heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor bovenstaande problemen met leden van de VMRO geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventueel herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.
- Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politioneel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten.
- U stelt in april 2010 tijdens een politiegehoor geslagen te zijn geweest door twee agenten. U diende hiertegen echter nergens klacht in (...). Uw verklaring dat u geen klacht heeft ingediend tegen de agenten die hebben geslagen daar de hiervoor voorziene instituties en organisaties niet functioneren (...) kan in het licht van bovenstaande informatie dan ook niet worden weerhouden.

Er kan niet genoeg benadrukt worden hoe pijnlijk het is voor verzoeker, wiens verklaringen zeer gelijkend zijn aan de informatie van verwerende partij waaruit blijkt dat er een manifeste discriminatie bestaat van Roma in de Macedonische maatschappij en dat de Roma zich geenszins wenden tot de Macedonische autoriteiten om hun problemen opgelost te zien, wegens het manifest gebrek aan vertrouwen van Roma en respect van de Macedoniërs jegens Roma, om dan van verwerende partij een antwoord te krijgen dat zijn verklaringen niet zouden overeenkomen met de informatie van verwerende partij en dat de Roma zich gerust kunnen melden tot de Macedonische autoriteiten.

Zeer pijnlijk is het ook voor verzoeker, tijdens diens interview, wanneer hij spreekt over de scolaire situatie van zijn kinderen in Macedonië, alwaar ze gediscrimineerd worden en gescheiden worden van

de Macedonische kinderen, dat hij dan letterlijk als antwoord krijgt van de dossierbehandelaar van het CGVS krijgt "dat dit geen probleem is".

Verder beperkt de verwerende partij zich, in diens beslissing, tot een algemene uiteenzetting van de Macedonische wetgeving in verband met Roma, zonder te kijken naar de concrete werkelijkheid.

Roma hebben inderdaad te maken met manifeste discriminaties en mensenrechtenschendingen door de Macedonische autoriteiten jegens hen. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg treedt verzoeker hierin bij.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat mevrouw A. De. en mevrouw A. A., zijnde verzoekers echtgenote en verzoekers dochter, niet eens de kans gehad hebben om hun asielaanvraag correct te laten behandelen, dat wil zeggen dat er jegens hen een beslissing werd genomen, zonder dat ze gehoord werden, en dit terwijl zij wettige redenen hadden om niet aanwezig te zijn, beiden waren inderdaad ziek en het Centrum heeft hen geïnformeerd dat ze niet hoefden te gaan, waar het CGVS van op de hoogte werd gesteld, via verzoekers interview."

3.2 De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3 Uit het administratief dossier blijkt dat jegens verzoeksters vader, de heer A.V., op 13 februari 2013 eveneens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst werd genomen. Het beroep dat hij indiende tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder het nr. 128.942.

De Raad stelt vast dat het gehele middel een loutere herneming is van het middel in de zaak nr. 128.942. Daargelaten de vraag of de verzoekster wel beschikt over de hoedanigheid die haar toelaat de motieven van de beslissing die werd genomen in hoofde van haar vader te betwisten, dient erop gewezen dat het beroep tegen de laatst vermelde beslissing werd verworpen bij arrest nr. 110 420 van 23 september 2013, en dit op grond van de volgende overwegingen :

"3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de asielaanvraag van de verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat werd vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. In de bestreden beslissing worden de redenen hiertoe op uitvoerige wijze toegelicht.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt in tegendeel dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent nu hij deze motieven overneemt en bekritiseert. Dienvolgens is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt en dient te worden aangenomen dat de verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.4 Wat de materiële motiveringsplicht betreft, dient er op te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een

zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en). In casu is de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiair beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

De Raad merkt op het gegeven dat de aanvrager afkomstig is uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, een vermoeden impliceert dat er in zijn land geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. “Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.” (parl.stuk, DOC 53 1825/003).

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoeker dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

3.5 Het is in casu duidelijk dat de verzoeker afkomstig is van een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië. Bijgevolg geldt een vermoeden dat er in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is en komt het aan de verzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat Macedonië desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu derhalve op de verzoeker.

3.6 Waar de verzoeker kritiek uit op het invoeren van het concept ‘veilige landen van herkomst’ in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoeker hiermee de genoemde bepaling van de vreemdelingenwet zelf viseert en niet de bestreden beslissing. Dergelijke wetskritiek valt echter buiten de bevoegdheid van de Raad en kan dus niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

De in dit kader aangevoerde schending van artikel 3 van de Vluchtelingenconventie is dan ook niet dienstig.

De verzoeker is het verder niet eens met het opnemen van Macedonië in de lijst van veilige landen van herkomst. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de verzoeker hiermee in wezen kritiek uitoefent op artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing. Krachtens artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is de Raad echter enkel bevoegd voor "individuele beslissingen" genomen met toepassing van de wetten betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en niet voor reglementaire bepalingen. Ook deze beschouwen kunnen daarom niet dienstig worden aangevoerd.

3.7 Het algemene betoog van de verzoeker over asielaanvragen uit visumvrije landen en het feit dat visumvrijheid geen garantie biedt op "een totaal gebrek aan vervolgingen", is niet alleen onjuist aangezien de lijst van veilige landen geenszins gelijkgeschakeld kan worden met de lijst van visumvrije landen, maar bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de verzoeker afkomstig is van een veilig land van herkomst. Het is immers pas na een individueel onderzoek van de door verzoeker aangevoerde elementen dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. Met dergelijk algemeen betoog slaagt de verzoeker er dan ook niet in de concrete motieven voor het niet in overweging nemen van zijn asielaanvraag, te weerleggen.

3.8 Waar de verzoeker meent dat hij tegen de bestreden beslissing enkel een schorsings- en annulatieberoep kan indienen en dat dit hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming biedt, kan verwezen worden naar het arrest van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) waarin het volgende werd gesteld:

"Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt."

3.9 Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van de verzoeker niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De verzoeker vindt het pijnlijk dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij zich wat de discriminatie van de Roma in Macedonië betreft kan wenden tot de Macedonische autoriteiten. Hij verwijst hiertoe naar en citeert uit "de informatie van het CGVS" waaruit zou blijken dat de Roma nog steeds de meest benadeelde etnische groep zijn in Macedonië. De verzoeker meent dat zijn verklaringen volledig in overeenstemming zijn met de informatie van het Commissariaat-generaal zelf en citeert enkele motieven van de bestreden beslissing die hij "manifest vreemd" vindt in het licht van deze informatie.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de informatie van de commissaris-generaal slechts partieel citeert. Met name citeert hij de eerste twee paragrafen van punt 4.3.1 'Pijnpunten' van het "Subject Related Briefing Macedonië; Algemene achtergrondinformatie – Roma", terwijl deze informatie veel omvattender is en terwijl de commissaris-generaal zich ook baseert op het "Subject Related Briefing; Macedonië; Algemene achtergrondinformatie – Beschermingsmogelijkheden" beiden geüpdatet op 4 juli 2011. Deze informatiebronnen bevinden zich in het administratief dossier. Door slechts een onderdeel van deze informatie te citeren –onderdeel dat de commissaris-generaal trouwens ook erkent in de bestreden beslissing – en geen rekening te houden met het geheel van deze informatie toont de verzoeker geenszins aan dat de conclusie die de commissaris-generaal uit deze informatie getrokken heeft, kennelijk onredelijk is. De verzoeker toont hiermee evenmin aan dat de motieven van de bestreden beslissing zouden berusten op onjuiste gegevens.

3.10 Waar de verzoeker het motief "Hoe dan ook, u heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor bovenstaande problemen met leden van de VMRO geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten." viseert, gaat hij duidelijk voorbij aan de motieven die hierop onmiddellijk volgen: "Integendeel, U verklaarde dat u zich voor bovenstaande problemen tot twee "maal toe naar de politie kon wenden waarbij zij uw verklaringen noteerden, een proces-verbaal opstelden en een onderzoek (waarbij oa I. gehoord zou worden) opstartten dat nog steeds loopt (CGVS, p.13-14). Ook toen u zich een derde maal tot de politie wendde om zich te informeren naar de stand van zaken werd er u gezegd dat het onderzoek nog lopende is. Rekening houdend met bovenstaande en gelet op het feit dat het onderzoek naar de brand en de rol van I. en/of leden van de VMRO nog niet is afgerond te wijten kan zijn aan tal van factoren, kan er dan ook niet zonder meer besloten worden tot een onwil van de kant van de Macedonische autoriteiten om u hulp of bescherming te bieden."

Hetzelfde geldt voor verzoekers kritiek op de motivering "Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politioneel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten."

Hier gaat de verzoeker voorbij aan het vervolg van deze motivering: "De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt eveneens dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Macedonische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Macedonische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat in Macedonië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Daarnaast maakt de verzoeker evenmin op enige wijze aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn van de verweerder om te oordelen als volgt: "U stelt in april 2010 tijdens een politiegehoor geslagen te zijn geweest door twee agenten. U diende hiertegen echter nergens klacht in (CGVS, p.20). Uw verklaring dat u geen klacht heeft ingediend tegen de agenten die hebben geslagen daar de hiervoor voorziene instituties en organisaties niet functioneren (CGVS, p.20) kan in het licht van bovenstaande informatie dan ook niet worden weerhouden. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van deze feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden, Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden wanneer alle in uw land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput."

Aangaande de discriminatie van Roma in Macedonië wordt in de bestreden beslissing bovendien tevens gemotiveerd:

"Wat betreft de discriminatie waarvan u en uw gezin het slachtoffer werden dient vooreerst verwezen te worden naar informatie betreffende de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingen rechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

3.11 Waar hij beweert dat de dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal bij het gehoor zou hebben geantwoord dat de scolaire situatie van zijn kinderen "geen probleem is", merkt de Raad op dat zulks geenszins blijkt uit het gehoorverslag dd. 6 februari 2013, zoals door de verzoeker ondertekend. De kwestie van de schoolgaande kinderen van de verzoeker komt aan bod vanaf p. 17 onderaan in het gehoorverslag. Er blijkt wel dat de dossierbehandelaar vroeg "En wat zijn dan de problemen meneer?" waarop de verzoeker antwoordde: "Het is niet gebruikelijk dat er in één volle klas vol met romas worden gestoken. Er zijn enkel romas in de klas. Dat is discriminatie. Misschien vind u dat niet belangrijk maar dat is zo". Nergens uit het gehoorverslag blijkt echter dat de dossierbehandelaar zich over de discriminatie op de school van verzoekers kinderen zou hebben uitgelaten dat dit geen probleem is. De enkele bewering van de verzoeker strookt niet met de gegevens van het administratief dossier en kan niet worden aangenomen.

3.12 De kritiek dat de vrouw en dochter van de verzoeker niet door de commissaris-generaal werden gehoord, houdt geen verband met de thans bestreden beslissing waarin enkel wordt geoordeeld over de

asielaanvraag van de verzoeker zelf. Er kan niet worden ingezien hoe het niet horen van verzoekers echtgenote en dochter de wettigheid van de thans bestreden beslissing in het gedrang zou kunnen brengen.

3.13 Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoeker, die weliswaar aangeeft niet akkoord te gaan met de appreciatie van de door hem aangebrachte gegevens door de commissaris-generaal, er niet in slaagt de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en die steun vinden in de gegevens van het dossier, te weerleggen. Met zijn betoog maakt hij geenszins aannemelijk dat de vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gemaakt gebaseerd zouden zijn op een incorrecte feitenvinding of dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de hem bij artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid tot zijn besluit is gekomen.

De Raad benadrukt dat hij te dezen niet optreedt als feitenrechter, maar dat hij enkel kan oordelen of de door de verzoeker aangevoerde onwettigheid al dan niet gegrond is. Het louter subjectieve gevoel van de verzoeker dat hij bepaalde motieven van de bestreden beslissing pijnlijk vindt, volstaat uiteraard niet om de bestreden beslissing te vitiëren. Ook verzoekers loutere affirmaties dat de Roma in Macedonië manifest worden gediscrimineerd en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de verzoeker hierin zou bijtreden, kunnen niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De verzoeker toont met dergelijke vage en zeer algemene beweringen immers op geen enkele wijze aan dat de conclusie van de verweerder dat de verzoeker in zijn individueel geval niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Bovendien kan de Raad, zoals uiteengezet in punt 2, niet overgaan tot een herbeoordeling van de asielaanvraag en beschikt hij niet over de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker enige status te verlenen of te weigeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht kan dan ook niet worden aangenomen

3.14 Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij moge worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 jun 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Er mag niet uit het oog worden verloren dat de verzoeker afkomstig is uit een land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing is gebleken dat de verzoeker niet duidelijk heeft aangetoond dat in zijn specifieke situatie een andersluidend oordeel over hun persoonlijke veiligheidssituatie in zijn land van herkomst aan de orde zou zijn. De verzoeker brengt bovendien thans geen enkel concreet gegeven bij dat zou kunnen aantonen dat er wat hem betreft een ernstig en reëel risico bestaat om in zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Op die manier maakt de verzoeker dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat met de bestreden beslissing wordt geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.15 In deze kan bovendien niet dienstig de schending aangevoerd worden van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Voormelde bepaling heeft immers geen directe werking in de Belgische rechtsorde (cf. RvS 27 juni 2005, nr. 146.815; RvS 27 juni 2010, nr. 5928 (c); RvS 17 augustus 2012, nr. 8989 (c)). Verder houdt de bestreden beslissing niet in dat de verzoeker de vluchtelingenstatus, geregeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, A van de

Conventie van Genève, geweigerd wordt, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep "in volle rechtsmacht" openstaat, doch strekt zij ertoe verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Het middel is bijgevolg in de hierboven aangegeven mate onontvankelijk.

3.16 Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.."

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het in het voorliggende verzoekschrift ontwikkelde middel evenmin kan worden aangenomen.

Waar de verzoekster aanvoert dat zij en haar moeder niet de kans hebben gehad om hun asielaanvraag correct te laten behandelen aangezien zij niet werden gehoord terwijl zij nochtans wegens ziekte wettelijk verhinderd waren om aanwezig te zijn op het gehoor, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster inderdaad werd opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal op 6 februari 2013. De verzoekster heeft op 7 februari 2013 een medisch getuigschrift overgemaakt waaruit blijkt dat zij op 6 februari 2013 omwille van medische redenen niet aanwezig kon zijn op het Commissariaat-generaal.

De Raad merkt evenwel op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van de elementen van het administratief dossier, waaronder onder meer de door verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen, vaststelt dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door haar vader aangehaald werden, die op 6 februari 2013 wel werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tevens blijkt dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster tijdens een interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 januari 2013 verklaarde dat zij verder geen bijkomende problemen heeft gekend, noch met medeburgers, noch met de Macedonische autoriteiten. Deze vaststellingen, die in overeenstemming zijn met de stukken van het administratief dossier, worden door de verzoekster geenszins betwist. In tegendeel dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een loutere herneming en citering van het middel dat haar vader heeft aangevoerd in het beroep tegen de jegens hem getroffen beslissing. De verzoekster verduidelijkt nergens met betrekking tot welke andere elementen zij, in het licht van de voorgaande vaststellingen, dan nog had moeten worden gehoord. Bovendien geeft zij niet aan welke wettelijke bepaling er aan in de weg zou staan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet zonder de verzoekster op zijn diensten te horen, noch toont zij aan in welke mate het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn van de verweerder om zich te baseren op de verklaringen van de verzoekster ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen van haar vader die wel op het Commissariaat-generaal werd gehoord en waarvan zij niet betwist dat haar asielmotieven er op steunen.

Het betoog van de verzoekster volstaat dan ook niet om de in het middel aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enige middel is dienvolgens, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE